

"Dětem by se neměly dávat falešné naděje," naléhá Tomáš Slavata

Pavla Kopřivová 07.09.2010 11:05

Tomáš Slavata
Autor: [Jan Sklenář](#)

Tomáš SLAVATA je výjimečný muž. Ve svých 21 letech si osvojil své dva synovce - Tomáše a Mirka. Byl to věk, kdy si většina jeho spolužáků užívala vysokoškolského života nebo budovala kariéru. Jak ale sám říká, jeho rodina nefungovala. Chtěl si založit svou vlastní a předat jí to, co sám nedostával. Vztahy se snaží utužovat i prostřednictvím sportu, díky kterému má prý hodnotnější program, než většina jeho vrstevníků. Triatlonistu a především nadšeného otce jsme přivítali v dnešním (středečním, 8.9.) Setkání Hosta do domu ...

Nejbližší okolí jeho rozhodnutí starat se o chlapce nepřijalo příliš pozitivně. První reakce prý byly velice skeptické: *"Ztratil jsem kvůli tomu spoustu přátel. Dali mi najevo, že si tím zkazím život. Vycházeli ale zřejmě z toho, že by takový krok sami nedokázali. **Já o tom byl ale přesvědčený a nenechal jsem se odradit.**"*

A jak proběhlo jeho první setkání s pracovníci sociálního odboru? Prý "velmi negativně" a celou událost popisuje: *"Narazil jsem na paní, pro kterou byla představa, že si takhle mladý muž osvojí dva chlapce, zcela nová. Vyslechla mě, ale víceméně mi dala najevo, že je moje představa až moc naivní. Díky schůzce mi byl následně nařízen zákaz návštěv. Zpětně chápu, že se úřad snažil děti chránit. Já si je ale nakonec vybojoval."*

Tomáš (jeden z chlapců) skáče

O dva roky později už měl Tomáše a Mirka doma. Přišlo s nimi ale také období velkého učení, především ženských, domácích prací: *"Bylo to těžké. Začínal jsem na polévkách z pytlíku a hotovkách. Od starších známých jsem pak získával různé recepty a začal se učit. Je hrozné, že kluci vždy museli otestovat to, co jsem uvařil."* A jak se vyrovnal s žehlením? *"Pochopil jsem, proč se žehlí u televize. Najednou jsem stíhal různé seriály a filmy. Začal jsem přejímat ženské vlastnosti, abych to zvládl. Pak jsem byl velmi rád, když jsem u filmu Vratné lahve mohl pochopit jak mužský, tak i ženský humor."*

Jednou z největších snah, o kterou T. Slavata usiloval, bylo nedovolit, aby chlapci doplatili na lhostejnost dospělých: ***"Chtěl jsem jim ukázat, aby se v dospělých nezklamali, stejně jako já."*** A dodává: *"S mou rodinou je to opravdu komplikované. Snažil sem se jí dost pomoci, ale vždycky se to obrátilo proti mně. Nakonec vznikly problémy, díky kterým jsem si uvědomil, že pokud chci kluky vychovat dobře, tak jediné bez příbuzných. Začal jsem je chránit před světem, ze kterého jsem je vytrhl."* Doplnil také, že předností výchovy pro něj bylo vedení k pochopení hlavních morálních lidských zásad.

Míra na kole

Jeden z chlapců, Mirek, je nyní ve věku, ve kterém si jej T. Slavata osvojil. Dostudoval hotelovou školu a snaží se prý zapojit do pracovního procesu. Jinak je tomu ale s Tomášem: *"Vždycky byl živelný a hodně hyperaktivní. Směřovat ho bylo těžké. Vrátil se ke kořenům toho, odkud vzešel. Začaly u něj výchovné problémy. Víceméně respektuji jeho život a pro co se rozhodl. Naše vztahy v současnosti nejsou nejideálnější. Doufám ale, že se z toho jednou dostane."* I přes občasné "kolísání" vztahů T. Slavata nikdy nevyhledal odbornou pomoc a chlapců se nikdy nechtěl vzdát.

Sport mu, svým způsobem, zachránil život: *"Zasloužil se o to jeden z mých nevlastních otců. Byl vrcholovým sportovcem v Dukle Praha."* Svého nevlastního syna prý ke sportům přitáhl. Snažil se ho ovšem zaměřit na vzpírání a řecko - římské zápasy. T. Slavata byl ale spíše

vytrvalostní typ: "**Jednou jsem nestihl tramvaj. Zavřela se mi před nosem, což mě naštvalo. Rozhodl jsem se proto, že ji doběhnu.** A podařilo se. Časem jsem ji přestal používat, naopak jsem s ní závodil."

T. Slavata se společně se snowboardistou **Michalem Novotným** a skicrossařem **Tomášem Krausem** věnuje i spolupráci s dětskými domovy: "*Hlavní myšlenkou projektu je ukázat dětem vzory lidí, kteří dokázali jít za svým snem a nebáli se. Prakticky to probíhá tak, že sednu do auta, přijedu do dětského domova a jsem schopný tam být tři i čtyři dny. Dětem vyprávím o svém životě takovém, jaký byl a je. Oni pak vidí, že ve světě nejsou sami.*"

Dodává: "**Materiální pomoc je sice hezká, ale děti potřebují především náš čas.** To je totiž to nejcennější. Je pro mě důležitější, aby si mě lidé pamatovali jako člověka, ne jako sportovce."

A jaké jsou jeho výhledy do budoucnosti? "*Chtěl bych si osvojit i další dítě. Když přijedu do dětského domova, mám tendenci vzít si nejraději všechny. Člověk, který se začne v takovém okruhu pohybovat, si ale časem musí vytvořit určitou zeď a nepřipouštět si spoustu věcí. Někdy je to i trošku smutné. Je to ale zapotřebí, protože **dětem by se neměly dávat falešné naděje.***"

HOST DO DOMU

ČRo 2 - Praha